

de, som have faste Indtægter, rammes haardest og haardere, end de burde rammes. De, hvis Indtægter ikke ere saaledes til at se, gaa derimod fri, de stikkelige, der naar de se, at de ere fortert ansatte, opgibe selv, de blive ramte, medens de, som søge at knibe ud, ikke blive ramte. Dette kan man vel, som den ærede sidste Taler ogsaa foreslog, komme bort fra ved at gaa til tvungen Selvangivelse; men denne vil uden Mulkt, ja uden infamerende Straffe næppe føre til noget, og jeg tror, at saadanne infamerende Straffe lige over for fejl Angivelse vanskeligt kunne fastslaaes, idet Folk bona fide kunne komme til at angive fejl. Jeg har i det hele mange reelle Indvendinger mod Indkomstskatten; men mod det foreliggende Forslag har jeg ved Siden af det den særlige Indvending, at Indkomstskatten let bliver Hovedskatten, fordi jeg tror, at vore Udgifter ville vokse betydelig, og saa ville vi, saa længe der ingen mellemkommunal Beskatning er, blot risikere, at Folk flytte fra København. Hvis man derfor kunde ad den Vej, som har været fremme, knytte en forøget Indkomstskat til en samtidig Forøgelse af de andre Statter, saaledes at København ad den Vej fik en forøget Indtægt, uden at Indkomstskatten voksede urimelig, saa tror jeg, at det vilde være heldigt, og jeg vil ønske, at det eventuelle Udvalg vilde tage dette under Overvejelse. Jeg er enig med det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkrets (C. Hage) i, at her i Rigsdagen kunne og skulle vi selvfølgelig ikke for meget diskutere om, hvorvidt det er nødvendigt eller ikke for København at saa større Indtægt. Jeg vilde altsaa finde det rigtigt, om man her foreløbig gik ud fra, at det var nødvendigt; men da det ærede Medlem dog tillige fremdrog uden at gaa ind paa Detaillerne, nogle enkelte Momenter, hvormed han mente at støtte, at vi kunne nøjes med ganske midlertidigt at give en saadan Bemyndigelse til en forøget Skatteopkrævning, vil jeg gerne gøre en lidt afvigende Opfattelse gældende. Han sagde, at det først var i de sidste Aar, at vi havde haft Understud, jeg tror, han nævnte 400,000 Kr. i Fjor og 500,000 Kr., naar man reducerer det paa rette Maade, i Aar. Han opgav nemlig, at vi havde 750,000 Kroners Understud, men deraf blev de 200,000 dækkede om ogsaa først til næste Aar, saa at vi i Realiteten ikke fik dette Understud i Aar. Jeg tror imidlertid, at han regnede fejl. Jeg tror, at han satte vor Indkomstskat til 2,600,000 Kr. og mente, at den maaske kunde indbringe 2,700,000 Kr., men jeg antager ikke, at man kan vente, at Indkomstskatten vil give mere, end hvad

den har givet i Aar, nemlig mellem 2,400,000 Kr. og 2,500,000 Kr., saa at der ikke vil blive 4—500,000 Kr. Understud, men 6—700,000 Kr. Naar vi saa tilmed ikke kunne skønne, ad hvilken Vej vi til næste Aar skulle kunne undgaa at staa lige overfor et ganske lignende Understud, vil jeg nødig blive staaende ved en midlertidig Assistance, saa meget mere som jeg er overbevist om, at hvis man, som han syntes at ville slutte, nu skulde nøjes med i Løbet af 3 Aar at give København Ret til at opkræve yderligere $\frac{1}{2}$ pCt. i Indkomstskat, vilde det ikke en Gang kunne staae os Dækning for det allerede nu givne Understud. Det er imidlertid ikke alene de forhaanden værende Op-gaver, som tvinge os og ville tvinge os til at gaa til en Indskrænkning af Udgifterne, men det er ogsaa de væsentlig nye Opgaver, som ville komme til at forestaa, og om hvilke jeg haaber, at man vil være i Stand til at tage Beslutning i de kommende 3 Aar. Noget af dem kunne vi overhovedet ikke gaa af Vejen for, og det er dem, der, lige saa meget som det Understud, vi i Djeblilket kunne overse, gøre, at vi maa have større Indtægter. Jeg skal fremhæve nogle enkelte Foretagender, som vi ikke godt kunne, og som jeg haaber, at vi heller ikke ville gaa af Vejen for i de kommende Aar. Vi kunne ikke gaa af Vejen for Opførelsen af et nyt Fængsel eller for at yde et Tilskud til Glyptoteket, hvilket er noget, vi have forbundet os til. Efter min Mening kunne vi heller ikke undgaa at bygge enkelte nye Skoler. Heller ikke kunne vi godt lade være at bygge et nyt Raadhus, da vi lige over for Staten for saa vidt ere forpligtede til at rykke ud af det gamle, og jeg tror heller ikke, at Borgerne ville have det skudt til Side. Heller ikke tror jeg, at vi kunne afvise Forpligtelsen til at løse det store Kloakspørgsmaal. Det er et saa overordentligt Gode for Byen og for alle Borgerne og kan opnaas, sammenlignet med andre Steder, paa en saa heldig og billig Maade, at jeg ikke haaber, vi skulle blive nødt til at gaa af Vejen derfor. Men alene ved disse enkelte Arbejder, som vi have liggende for os, dels med Forpligtelse til at udføre dem og dels med Overbevisningen om, at vi vilde gøre Skatteborgerne i høj Grad imod, hvis vi beslattede os til ikke at udføre dem, staa vi over for Udgifter paa 11—12 Mill. Kroner. Jeg anser det altsaa for givet, at allerede det, der i Forvejen ligger for som nødvendige Udgifter, kan man ikke klare med den halve Procents Forøgelse af Indkomstskatten i 3 Aar, og staa vi saa over for en Udgift af 11—12 Mill. Kr., vil der ud over det